

Ана Бојановић

РАЗГОВОР

„Јеси ли ту?“ Из туш кабине зачуо се алт.

Промолила је главу из купатила. Са замршених бичева косе цедила јој се вода. Није га било у соби. Знала је да нема много времена за одмор. Увила је косу у пешкир и босонога дотапкала до постеље. Покушала је да је затегне у неколико потеза. Кошкала је још топле јастуке, покушавајући да их врати у заобљени облик. Докле ћу продавати душу ђаволу као залог да сам уметница, упитала се. Докле ћу признавати своју немоћ? Није јој био потребан увек, већ само за привођење приче крају. Жустро је затегла прекривач.

Погледала је у монитор. Реченица прекинута на пола стрпљиво ју је чекала. Села је за писаћи сто. Запљуснуо ју је талас надахнућа. Прекинути ред се наставио.

„Седите, госпођице Зденац. Због чега сматрате да би вашу причу требало објавити?“ упитала ју је проседа госпођа у фотељи.

„Мислим да су ликови уверљиво дочарани. Осим тога, тема сусрета писца и ђавола сигурно ће деловати привлачно читаоцима. Верујем и да се уклапа у концепцију вашег часописа. Данас је мало гласила која младим ауторима пружају прилику да се искажу.“

Уредница ју је пажљивије погледала. Румено овално лице, уоквилено праменовима боје класја; крупне очи које безазлено посматрају свет.

„Добро. Оставићете ми да прочитам. Ништа не обећавам. До сутра по подне добићете одговор имејлом.“

„Хвала вам.“ Устала је хитро, спустивши листове на радни сто.

На ужурбаној улици разливало се смеђежуто рано поподне. Ветар је ковитлао прве опале листове, претварајући ранојесењи дан у најаву зиме. Растућа мелодија огласила је смс поруку с непознатог броја: „Пређи улицу и уђи у кафе 'Измаглица'. Морамо да разговарамо.”

Кренула је одмах. Непознати број постао је већ поуздан знак да је то он. Ушла је, привикавајући се неколико тренутака на полутаму. Седео је на двоседу обложеном пурпурним плишем, у дну просторије, озбиљног израза лица. Опрезно му је пришла.

„Извините, је ли слободно?” Осмех јој се гнездио у угловима очију. Опет жели да се претварамо да се први пут видимо, помислила је.

„Наравно. Изволите.“ Показао је на слободно место крај себе. Вуне-на голубијеплава ролка слагала му се с бојом очију. Сако од твида био је нехајно одложен на наслон. Одувек је имао стила, помислила је. Лице му је било бледуњаво, осенчено брадицом од неколико дана. Села је снебивљиво на ивицу двоседа, питајући се куда да дене руке.

„Како је прошло?” Његово лице се напокон озарило осмехом који је ишчекивала.

„Прилично добро... Нисам измамила обећање, али успела сам да је заинтересујем за причу. Мало сам прибегла ласкању. Хвала ти за савет.”

„Нема на чему”, одговорио је. „Такав је био договор...”

„Хм, да... Само треба да будем на располагању кад год ме пожелиш... у замену за страницу испуњену словима која нешто значе...”

„Ако су та слова оно што желиш. Има, додуше, и пријатнијих начина од писања да се отклони досада...”

„Али ја желим та слова”, насмешила се.

Помислила је како већ дуго није била ни са једним другим мушкарцем и то јој у ствари није ни сметало. Последњи је отишао не удостојивши је ни објашњења. Отада ју је напустила моћ говора.

Седела је у ординацији која је више подсећала на отмени стан. Плишани застори боје слоноваче, навучени преко завесе, творили су сигуран браник од спољног света. Посматрала је господина у фотељи наспрам себе. Висока таваница остављала је довољно ваздуха за обоје. Није успевала да му одреди године. Осмехнуте очи брисале су му трагове времена са лица. У сакоу од твида, одмерених покрета и уредно зачешљане косе, помно ју је посматрао.

„Колико сам могао да закључим из вашег имејла, госпођице, потребна вам је помоћ. Јасно је да имате проблем са вербализацијом и уопште комуникацијом... Афазија захтева психотерапију, знате...” Застао је, погледом тражећи утисак на њеном лицу.

„Имам предлог”, наставио је после неколико тренутака. „Могли бисте да напишете причу о томе због чега сте престали да говорите...”

Уколико не успете да је завршите, не брините. Битно је да је почнете, потом ћемо заједно.“

Пришао је прозору, размакавши застор начас. Трачак дневне светлости дотакао јој је косу. Уздахнула је и нагнула главу у страну.

„Мислите ли да вам ћутање пружа надмоћ над саговорником?“ Тишина је послужила као одговор. „Хм, ако ћутање пружа надмоћ, прича је најнепоузданији глас...“, прошапутао је више за себе.

„Још нешто!“ Окренуо се ка њој. „Услуге не наплаћујем у новцу. Новац је, забога, ђаволска работа!“ Застао је, насмејавши се непримерено гласно. „Од вас заузврат очекујем нешто много вредније... Ваше време.“

„Морам нешто да те питам“, пренуо ју је умирујући глас. „Свесна си да се сусрет са главном уредницом од малочас у ствари није догодио?“ Под пригушеном светлошћу зидне светиљке лице му је добило разливени израз. „Свесна си да је све била само лепа замисао?“

„Како можеш то да кажеш? Било је уверљиво као и овај сусрет...“

„Уз дужно поштовање, ти баш не можеш најбоље да судиш о уверљивости.“ Погледао ју је помало сажаљиво.

„Хоћеш да кажеш да не разликујем стварност од маште?“ Крајеви усана су јој се спустили.

„Твој мозак поиграва се тобом, гурајући те пречицом у будућност.“

„Која је штета од мало путовања кроз време? Граница између садашњости и будућности ионако се сваког тренутка помера...“

„Допушташ гласовима у својој глави да буду јачи од разума. Из тога не може ништа добро да произађе...“

„Је ли то стручно мишљење?“

„Зар сумњаш у мене? Знаш да је услов успешне терапије неограничено поверење пацијента у терапеута.“

„Други услов јесте избегавање прекомерне блискости терапеута и пацијента.“ Налактила се и упиљила у његове очи. „То смо, изгледа, давно прекршили.“

„Некад је немогуће избећи очигледну грешку... Али исплатило се. Ниси прва коју је уметност спасила... Уз мене си проговорила.“

Из унутрашње преграде њене торбице извукао је сребрну табакеру. Ускоро их је обавио топли облак дима.

„Хвала ти, али... Понекад ми се чини да је сигурније ћутати“, додала је. Спустила је поглед на његову руку. Подрхтавала је, попут игле сеизмографа.

„Сигурније је, да... Али сигурност спутава самозаборав, неопходан за стварање уметности.“ Озбиљно ју је гледао.

„Зашто ти је толико важно да завршимо ову причу?“, упитала га је.

„Време се продаје по веома скупој цени тамо одакле долазимо! Украдено време нарочито високо вреди. Најскупље је украдено време зачињено патњом.”

„А јеси ли ти свестан да се ни ово не догађа заправо?” Посматрала је његово лице које није мењало боју.

„Немој бити незахвална, Јулија. Да је тако, твоја прича не би имала крај.”

Ситна киша натапала је октобарско вече. Уснулу улицу будили су лаки женски кораци. Одједном, видик јој је испунила висока мушка прилика. Ишао јој је у сусрет, погнут под црним кишобраном.

„Добро вече”, рекао је тихо.

Претварала се да га није чула. Покушала је да га мимоиђе не знајући да ли је прати погледом, али одједном ју је наткрилио његов кишобран.

„Откуд ти?” Погледала га је изненађено.

„Био сам у ’Измаглици’, чекао сам те... Ниси примила моју поруку?”

„Нисам.”

„Ипак смо се срели. Наизглед случајно. Изгледа да нас још везују невидљиве нити.”

Измамио јој је осмех. „Знаш да терапеути не би требало да се сувише везују за пацијенте. Ризикујеш да упијеш превише патње.”

„То правило је прецењено. Без вас не би било ни нас. Уосталом”, додао је тише, „патње никад не може бити превише!”

„Никад превише, за добру причу”, додала је тихо.

„Кад смо код тога... Јеси ли добила одговор од уреднице?”

„Јесам. Прича није баш оно што је замишљала...” Погледала га је помало прекорно.

„Жао ми је...”

„Не, није ти жао. Надаш се да ћеш ми бити потребан...”

„Зар нисам? Не намераваш ваљда да одустанеш?”

„Не намеравам. Али ниси ми потребан”, одсечно је одговорила и убрзала корак.

„Куда журиш, Јулија?”

„Кући. Почињем нову причу.”

„О чему?”

„О теби, замисли!”

„Поласкан сам, најзад ћу се наћи на страницама твоје приче. Не могу рећи да се нисам томе надао...”

„Сем мене, мало ко ће знати да си то ти. Добићеш име и занимање.”

„Смем ли да знам шта ћу бити?”

„Заправо, смеш. Поред осталог, психотерапеут.”

„Мислим да ми та улога баш лежи. Већ претпостављам ко ће бити пацијент...”

Насмејали су се углас.
„Могли бисмо да наздравимо у то име?”
Погледала га је пажљивије. Испод његовог кишобрана осетила се сигурно.
„Хајде, само још овог пута.”